

ærede Ordfører er bemærket — det er Noget, jeg sidst glemte at omtale — at man kunde opnaae det Samme igjennem Bevilling fra Justitsministeriet til at indbrage samtlige Tiendebydere under een Sag, da veed jeg ikke, hvad Justitsministeren eller andre tilkommende Justitsministre vilde gjøre. Men det forekommer mig, at der vilde være al Tøse til at henvide ham til at benytte den Ret, Loven giver, hvis han har Brug for den.

Ordføreren: Da jeg forrige Gang havde Ordet, forstod jeg den ærede Minister saaledes, som om det ikke var det hele Endringsforslag, Udvalget havde stillet til § 7, som han havde modsat sig, men kun vort Forslag til den første Afdeling af § 7. Der indeholdes nemlig to i deres Væsen meget forskjellige Bestemmelser i Regjeringsudkastets § 7; den første er den, med Hensyn til hvilken jeg har tilladt mig at troe, at den giver Ophævelsen af Forordningen 25de Juni 1810 § 8 tilbagevirkende Kraft; det var med Hensyn til denne, at jeg tilloob mig nogle Bemærkninger ligeoverfor den høitærede Minister. Jeg tænkte slet ikke paa den anden Afdeling af § 7, fordi det forekom mig, at Udvalgets Betænkelse ved at gaae ind paa samme maatte findes fuldkommen rigtig. Bestemmelsen i § 7, 2den Afdeling, gaar ud paa at forebygge, at den Ophævningsmaade, som Lovudkastet tænkte sig for Fremtiden, skal virke til Stade for paagjældende Privates indbyrdes Forhold; den paahyder, at dersom en Hovedparcellist allerede har paataget sig den Forpligtelse at indstaae for det hele Tiendevederlag, saa skal han i Fremtiden bære denne Forpligtelse ligeoverfor de enkelte Parcellister. Men at Tiendetageren skal kunne gaae til de enkelte Parcellister og først hos dem oppebære Bederlaget, det er forekommet Udvalget urigtigt og at være i Modstrid med Indholdet af § 2, der paahyder, at naar Tiendetageren ønsker constateret, paa hvem Tiendevederlaget hviler, og hvor stort, da skal han lade foretage en Fortegnelse over Eiendommene med deres virkelige Tiendebyrder og herved i Almindelighed rette sig efter Hartkornet; men for det Tilfælde, at en Fordeling har fundet Sted, har han at optage den i sin Fortegnelse. Er det nu saa,

og denne Fortegnelse ved den processuale Omgang er bleven til en retskraftig Dom, hvorved der udtales, at for Fremtiden hviler paa den og den Eiendom det og det Hartkorn, hvoraf der svares saa og saa Meget, forekommer det mig indlysende, at naar Tiendetageren optræder hos rette vedkommende Bebyrdede den dem retligt paahvilende Skuld, kan der ikke blive Spørgsmaal om nogen Fordeling imellem dem og Hovedparcellisten. Det vilde der kun kunne blive Spørgsmaal om, dersom man ikke i Fortegnelsen havde optaget det virkelige Forhold, nemlig, hvor der eksisterer en Contract imellem Hovedparcellisten og de enkelte Parcellister, der bør være en Deel af Fortegnelsen og altsaa en Deel af den Dom, der for Fremtiden ordner Rettsforholdet imellem Parterne. Derfor har Udvalget meent, at under alle Omstændigheder burde den anden Afdeling af § 7 udgaae af Lovudkastet, hvilken Skjæbne der endogsaa bliver det første Affnit tildeel, og med Hensyn til denne Deel af § 7 har der ingen Meningsforskjel været i Udvalget; thi det vil jo af Betænkningen fremgaae, at der i Udvalget har været Meningsforskjel med Hensyn til den første Deel af § 7, men det vil ogsaa fremgaae, at Mindretallet har sluttet sig til Fleertallet om, at denne Afdeling udgaaer. Det er denne Afdeling, som jeg har karakteriseret som den, der giver nærværende Lov tilbagevirkende Kraft. Dersom nærværende Lovudkast gik ud paa at foreskrive som Regel for Fremtiden, at ingen Afstykning for Fremtiden maatte foregaae, uden at hver enkelt Parcel fik sin lovlige Tiendebyrde efter sit Hartkorn, ja, da var en saadan Bestemmelse vist meget ønskelig, og jeg skal, da min Tanke nu er kommen i denne Retning, tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om der ikke kunde være tilstrækkelig Anledning til at lade et Lovudkast af den Natur udgaae; men det er der jo ved dette Lovudkast ikke Tale om. Dette Lovudkast retter sin Tanke paa dette Rettsforhold, saaledes som det nu har eksisteret i over en Menneskealder, og det er det, at Hovedparcellisten efter Loven har baaret Ansvar for de mindre Parcellister, naturligtvis saaledes, at Tiendetageren er berettiget til — dertil er jeg enig med den høitærede Minister — at vende sig til de smaa